

толкова малко време за тая жена. А тя бѣ млада, жадуваше радостъ, веселба, накити, шумни праздненства...

Да остане тази зима въ Търново... Да се повесели на сватбата на Иоана... Да се справи най-напредъ съ тъмнитѣ сили, които се надигаха задъ гърба му... Да ги укроти съ благостъ...

Той затвори очи, залюлѣнъ ютъ примамливи видения... И изведнажъ скочи. Стисна челото си. Солунъ! Солунъ стоеше тамъ долу, самъ, безъ защита... Умътъ ли си бѣ загубилъ? Той стисна челюсти. Сви юмруци. Докрай... докрай... Нѣкакво тъмно чувство го тласкаше... Ще съберешъ сили. Ще се боришъ. На смъртенъ одъръ да си, пакъ трѣбва да скочишъ! Не е достойно за Калоянъ да се връща назадъ отъ замисленото дѣло. Докрай! Докрай!

Той се спусна, падна предъ иконата на Чудотвореца.

Помогни ни... Както и досега... Само този пѣтъ. Не ни напускай, не ни изоставяй, свети Димитре...

Сълзи потекоха отъ очитѣ на царя. Но светецътъ го гледаше мрачно и недоволено. И царътъ изтрѣпна, сякашъ въ този взоръ четѣше неумолимъ укоръ.

Какво стори ти съ земята си? Вижъ наоколо си... Само пепелища и димящи развалини, голи и боси бѣжанци, окървавени рѣки, гладъ и моръ, запусѣли селища... Стига! Злото натежа въ везнитѣ на твоята отплата... Стига!...

Калоянъ дълго стоя наведенъ предъ иконата. Като пламъкъ рушеше укорътъ на светеца душата му...

Следъ това внезапно дигна глава и дръзко впи погледъ въ яснитѣ очи на Чудотвореца.

— Ако ти не желаешъ вече да ми помогнешъ, азъ и самъ мога да си помогна!...

И потегли за жестока бранъ...